

Magyarország Alkotmánybírósága

1015. Budapest
Donáti u. 35/45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
IV/ 0 1 2 4 9 - 0 / 2020	
Érkezett:	2020 JÚL 17.
Példány:	1
Melléklet:	7 db
Kezelőiroda:	du

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK KÖZIGAZGATÁSI KOLLÉGIUMA 7.	
FŐLAJSTRUMSZÁM	
KEZDŐÍRATON:	
Postán/Gyűjtőládán/Személyesen/E-mailen/Faxon/E-írat	
Érkezett:	2020 JÚN 19.
PÉLDÁNY:	IV
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FŐLAJSTRUMSZÁM:	400874/20
UTÓÍRATON:	

Alulírott [REDACTED] alatti lakos felperes-kérelmező, az Alaptörvény 24.cikk, 2.bek.) d.) pontja és a 2011.évi CLI Tv 27.§.a-b.) pontjai alapján, továbbá a 28. § (1) Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja alapján

alkotmányjogi panasszal

élek, a Kúria Kfv VI.37.278/2019/6 sz. határozata ellen a Fővárosi Törvényszék 16.K.700.874/2018/7 sz. illetve a Pest Megyei Ügyvédi Kamara Fegyelmi Tanácsa F64/2015 határozataira is kiható hatállyal, mert az Alaptörvényben biztosított jogaimnak a sérelme következett be: A jogorvoslati lehetőségek ki lettek merítve. Adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá

Indítványozom a fenti határozatok megsemmisítését a 2011.évi CLI Tv 43.§.(1.) és (4.) bekezdése alapján. Perújítási eljárás nincs folyamatban

Kérem a végrehajtás felfüggesztését a perköltség tárgyában. A végrehajtás felfüggesztését jelen eljárás kapcsán az I.f. bíróságtól is kértém.

A 2011. évi CLI Tv. 52.§ (1a.)

a).pontja alapján indítványomban hivatkozom az

Alaptörvény I. Cikk

(1) Az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége

(2.) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait

(3.) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható

Alaptörvény II. Cikk :

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz....

Alaptörvény VI. Cikk

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy.....jó hírnevét tiszteletben tartsák

Alaptörvény IX. Cikk.

(1.)Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához

(2) Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét biztosítja a demokratikus közvélemény kialakuláshoz szükséges szabad tájékoztatás feltételeit

Alaptörvény XV.Cikk (1.) bek. A törvény előtt mindenki egyenlő

Alaptörvény XXIV. Cikk (1.) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék A hatóságok törvényben meghatározott módon kötelesek döntéseiket indokolni

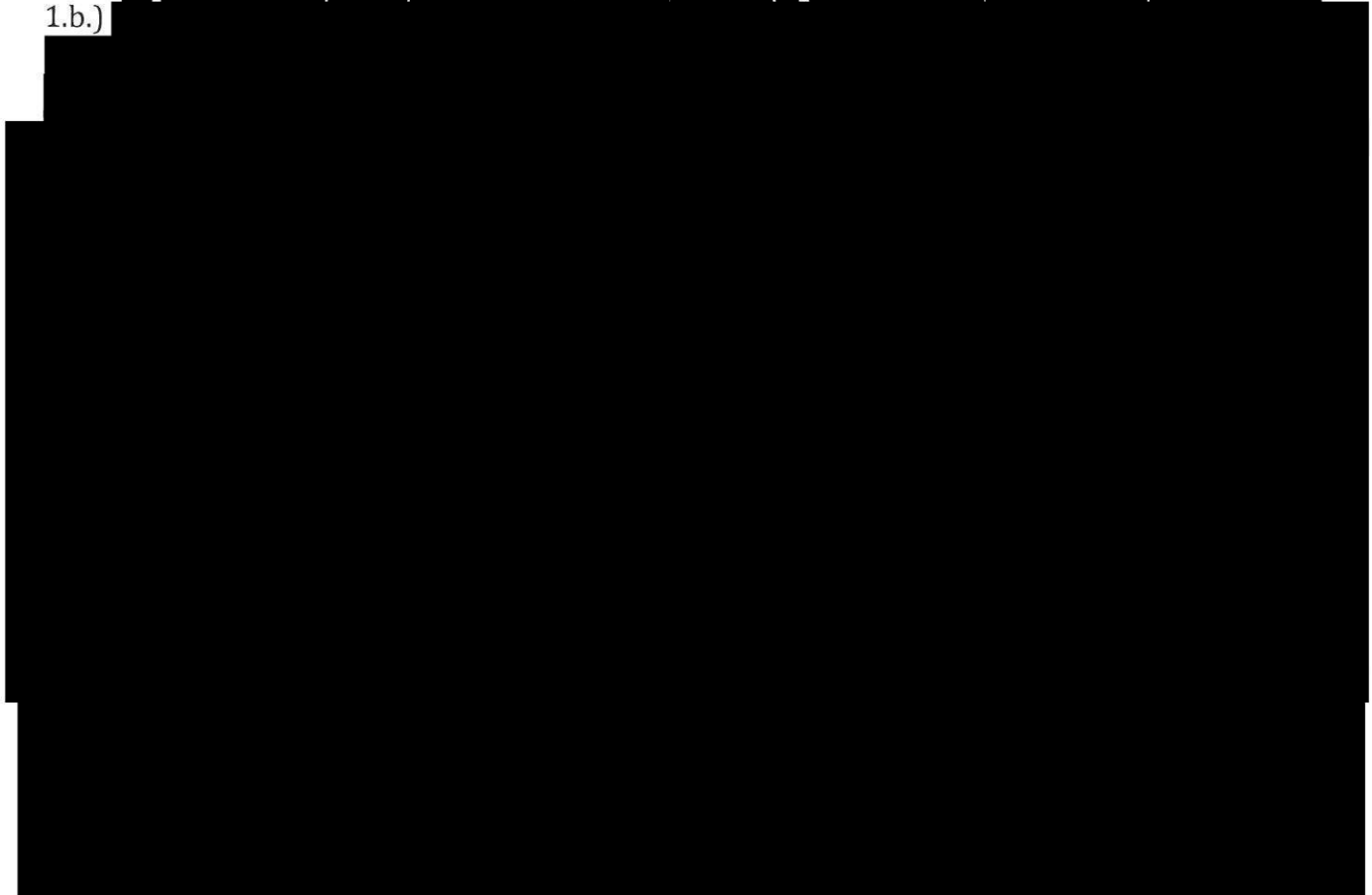
Alaptörvény XXVIII. Cikk (1.) bek mindenkinek joga van... valamely perben jogait és kötelezettségeit...a bíróság tisztességes eljárásban bírálja el.

Alaptörvény XXVIII. Cikk (7.) bek Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan, bírósági ...döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti

1.b.)

b.) Az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege:

1.b.)

A Pest Megyei Kamara „fellebbezése” alapján a Magyar Ügyvédi Kamara a korábbi megszüntető határozatot hatályon kívül helyezte és új eljárást rendelt el.

A panaszos ezt a határozatot a Fővárosi Törvényszéken megtámadta, de az elutasításra került.

Kúria helybenhagyta az új eljárást elrendelő határozatot

c.) Az Alkotmánybíróság által vizsgálandó jogszabályi rendelkezés, bírói döntés alkotmány ellenessége vizsgálata és azok megsemmisítése

Kúria Kfv.VI.37.278/2019/6 sz. a Fővárosi Törvényszék 16.K. 700.874/2018/7 sz továbbá a Pest Megyei Ügyvédi Kamara Fegyelmi Tanácsa F.64/2015 határozatai

e.) Indokolás, hogy a felhívott bírói döntések miért ellentétesek a felhívott Alaptörvényi rendelkezésekkel:

Alaptörvény IX Cikk véleménynyilvánítás szabadsága:

Az Alkotmánybíróság eddigi határozataiban a bűncselekménnyé nyilvánítással összefüggésben foglalt állást azoknak - a büntetőjogi felelősségre vonás rendszerébe tartozó - jogszabályoknak az alkotmányosságáról, amelyek korlátozzák a véleménynyilvánítási szabadságot és a sajtószabadságot. A véleménynyilvánítási szabadság büntetőjogi korlátozásának alkotmányos feltételeit az Alkotmánybíróság alapvetően a 30/1992. (V. 26.) AB határozatban (ABH 1992, 167.) és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatban (ABH 1994, 219.) munkálta ki. E két határozatban rögzített elveket alkalmazta a további - e szempontból azonos tárgyú - határozataiban is [12/1999. (V. 21.) AB határozat, ABH 1999, 106.; 13/2000. (V. 12.) AB határozat, ABH 2000, 61.; 14/2000. (V. 12.) AB határozat, ABH 2000, 83.; 18/2000. (VI. 6.) AB határozat, ABH 2000, 117.].

Az Alkotmánybíróság e határozatokban is megfogalmazott felfogása szerint minden alkotmányos alapjog tekintetében fontos kérdés, hogy azokat lehet-e, illetve milyen feltételekkel lehet megszorítani, korlátozni. A véleménynyilvánítási szabadság és a sajtószabadság esetén ez a kérdés kiemelt jelentőséget kap, mivel ezen szabadságok a demokratikus társadalom alapvető értékei közé tartoznak. A szabad véleménynyilvánítás jogának kitüntetett szerepe ugyan nem vezet arra, hogy ez a jog korlátozhatatlan lenne, de mindenképpen azzal jár, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jognak valójában igen kevés joggal szemben kell csak engednie. A véleménynyilvánítási szabadság - mint alkotmányos alapjog - magas értéktartalmából következik, hogy a korlátozás alapjául szolgáló érdeksérelemnek különösen súlyosnak kell lennie.

A szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. A véleménynyilvánítás szabadságának külső korlátai vannak csak; addig amíg egy ilyen alkotmányosan meghúzott külső korlátba nem ütközik, maga a véleménynyilvánítás lehetősége és ténye védett, annak tartalmára tekintet nélkül. Az Alkotmány a szabad kommunikációt - az egyéni magatartást és a társadalmi folyamatot - biztosítja. Az egyéni véleménynyilvánítás, a saját törvényei szerint kialakuló közvélemény, és ezekkel kölcsönhatásban a minél szélesebb tájékozottságra épülő egyéni véleményalkotás lehetősége az, ami alkotmányos védelmet élvez.

Az egyéni véleménynyilvánítási szabadság szubjektív joga mellett az Alkotmány IX. Cikkéből következik a demokratikus közvélemény kialakulása feltételeinek és működése fenntartásának biztosítására irányuló állami kötelezettség. A véleménynyilvánítási szabadság alkotmányos határait úgy kell meghatározni, hogy azok a véleményt nyilvánító személy alanyi joga mellett a közvélemény kialakulásának, illetve szabad alakításának a demokrácia

*szempontjából nélkülözhetetlen érdekét is figyelembe vegyék [v.ö.: 30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 167., 170., 172., 178.].

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint kiemelkedő alkotmányos érdek az állami feladatokat ellátó szervek és személyek tevékenységének nyilvános bírálhatósága. A demokratikus jogállam állami intézményeinek szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája - még ha az becsületsértő értékítéletek formájában történik is - a társadalom tagjainak, az állampolgároknak olyan alapvető alanyi joga, amely a demokrácia lényegi eleme. [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 229.]

A fentiek alapján a határozatok nyilvánvalóan sértik a vélemény-nyilvánítás szabadságát, mert a Magyar Végrehajtói Kamara jogi helyzetével kapcsolatos „vélemény-nyilvánítás-„ gyakorlatilag az Lfb hasonló tárgyú döntése beidézése és közvélemény elé tárása olyan alapvető alanyi jog, amely a demokrácia lényegi eleme

Az Alkotmánybíróság eddigi határozataiban a bűncselekménnyé nyilvánítással összefüggésben foglalt állást azoknak - a büntetőjogi felelősségre vonás rendszerébe tartozó - jogszabályoknak az alkotmányosságáról, amelyek korlátozzák a véleménynyilvánítási szabadságot és a sajtószabadságot. A véleménynyilvánítási szabadság büntetőjogi korlátozásának alkotmányos feltételeit az Alkotmánybíróság alapvetően a 30/1992. (V. 26.) AB határozatban (ABH 1992, 167.) és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatban (ABH 1994, 219.) munkálta ki. E két határozatban rögzített elveket alkalmazta a további - e szempontból azonos tárgyú - határozataiban is [12/1999. (V. 21.) AB határozat, ABH 1999, 106.; 13/2000. (V. 12.) AB határozat, ABH 2000, 61.; 14/2000. (V. 12.) AB határozat, ABH 2000, 83.; 18/2000. (VI. 6.) AB határozat, ABH 2000, 117.]. Az Alkotmánybíróság e határozatokban is megfogalmazott felfogása szerint minden alkotmányos alapjog tekintetében fontos kérdés, hogy azokat lehet-e, illetve milyen feltételekkel lehet megszorítani, korlátozni. A véleménynyilvánítási szabadság és a sajtószabadság esetén ez a kérdés kiemelt jelentőséget kap, mivel ezen szabadságok a demokratikus társadalom alapvető értékei közé tartoznak. A szabad véleménynyilvánítás jogának kitüntetett szerepe ugyan nem vezet arra, hogy ez a jog korlátozhatatlan lenne, de mindenképpen azzal jár, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jognak valójában igen kevés joggal szemben kell csak engednie. A véleménynyilvánítási szabadság - mint alkotmányos alapjog - magas értéktartalmából következik, hogy a korlátozás alapjául szolgáló érdeksérelemnek különösen súlyosnak kell lennie. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. A véleménynyilvánítás szabadságának külső korlátai vannak csak; addig amíg egy ilyen alkotmányosan meghúzott külső korlátba nem ütközik, maga a véleménynyilvánítás lehetősége és ténye védett, annak tartalmára tekintet nélkül. Az Alkotmány a szabad kommunikációt - az egyéni magatartást és a társadalmi folyamatot - biztosítja. Az egyéni véleménynyilvánítás, a saját törvényei szerint kialakuló közvélemény, és ezekkel kölcsönhatásban a minél szélesebb tájékozottságra épülő egyéni véleményalkotás lehetősége az, ami alkotmányos védelmet élvez. Az egyéni véleménynyilvánítási szabadság szubjektív joga mellett az Alkotmány 61. §-ából következik a demokratikus közvélemény kialakulása feltételeinek és működése fenntartásának biztosítására irányuló állami kötelezettség. A véleménynyilvánítási szabadság alkotmányos határait úgy kell meghatározni, hogy azok a véleményt nyilvánító személy alanyi joga mellett a közvélemény kialakulásának, illetve szabad alakításának a demokrácia szempontjából nélkülözhetetlen érdekét is figyelembe vegyék [v.ö.: 30/1992. (V.

26.) AB határozat, ABH 1992, 167., 170., 172., 178.].
Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint kiemelkedő alkotmányos érdek az állami feladatokat ellátó szervek és személyek tevékenységének nyilvános bírálhatósága. A demokratikus jogállam állami intézményeinek szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája - még ha az becsületsértő értékítéletek formájában történik is - a társadalom tagjainak, az állampolgároknak olyan alapvető alanyi joga, amely a demokrácia lényegi eleme. [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 229.]

Alaptörvény IX. Cikk: sajtószabadság

Az Alkotmánybíróságnak kifejezetten a sajtó szabadságával összefüggő döntéseiből jelen ügyben az alábbi megállapítások kiemelése indokolt: A sajtó szabadságát arra figyelemmel kell garantálnia az államnak, hogy a sajtó a véleményalkotáshoz szükséges információszerzésnek, a véleménynyilvánításnak és véleményformálásnak kitüntetett fontosságú eszköze. A sajtónak alapvető szerepe van a véleményalkotás feltételét képező tájékozódásban. Az Alkotmány 61. § (1) bekezdése is egymás mellett tartalmazza a szabad véleménynyilvánításhoz, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez való jogot.

A sajtószabadságot elsősorban az állam tartalmi be nem avatkozása biztosítja; ennek felel meg például a cenzúra tilalma. Ezzel a tartózkodással az állam elvileg lehetővé teszi, hogy a társadalomban meglévő vélemények, valamint a közérdekű információk teljessége megjelenjen a sajtóban. A tájékozódáshoz való jog, vagyis az információs szabadság anyagi és eljárási garanciáit az állam elsősorban másutt, az adatokhoz való hozzájutásnál építi ki, nem sajátosan a sajtóra, hanem bárkire nézve. Demokratikus közvélemény azonban csakis teljes körű és tárgyilagos tájékoztatás alapján jöhet létre [v.ö.: 37/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 227., 230-231.].

Az Alkotmánybíróságnak kifejezetten a sajtó szabadságával összefüggő döntéseiből jelen ügyben az alábbi megállapítások kiemelése indokolt: A sajtó szabadságát arra figyelemmel kell garantálnia az államnak, hogy a sajtó a véleményalkotáshoz szükséges információszerzésnek, a véleménynyilvánításnak és véleményformálásnak kitüntetett fontosságú eszköze. A sajtónak alapvető szerepe van a véleményalkotás feltételét képező tájékozódásban. Az Alkotmány 61. § (1) bekezdése is egymás mellett tartalmazza a szabad véleménynyilvánításhoz, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez való jogot. A sajtószabadságot elsősorban az állam tartalmi be nem avatkozása biztosítja; ennek felel meg például a cenzúra tilalma. Ezzel a tartózkodással az állam elvileg lehetővé teszi, hogy a társadalomban meglévő vélemények, valamint a közérdekű információk teljessége megjelenjen a sajtóban. A tájékozódáshoz való jog, vagyis az információs szabadság anyagi és eljárási garanciáit az állam elsősorban másutt, az adatokhoz való hozzájutásnál építi ki, nem sajátosan a sajtóra, hanem bárkire nézve. Demokratikus közvélemény azonban csakis teljes körű és tárgyilagos tájékoztatás alapján jöhet létre [v.ö.: 37/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 227., 230-231.].

A döntések nyilvánvalóan sértik a sajtószabadságot, mert akadályozzák az állami szervek bírálatát és annak a nyilvánosságra hozásával akadályozzák a demokratikus közvélemény teljeskörű és tárgyilagos tájékoztatását

A véleménynyilvánítási szabadság biztosítását a magyar államra kötelezővé tevő nemzetközi egyezmények, így az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (a továbbiakban: Egyezségokmány), valamint az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) meghatározzák a véleménynyilvánítási szabadság korlátozhatóságának tartalmi feltételeit.

2.1. Az Egyezségokmány 19. Cikkének 3. bekezdése szerint a szabad véleménynyilvánítás tartalmaként „a 2. bekezdésében meghatározott jogok gyakorlása különleges kötelességekkel és felelősséggel jár. Ennélfogva az bizonyos korlátozásoknak vethető alá, ezek azonban csak olyanok lehetnek, amelyeket a törvény kifejezetten megállapít és amelyek

- a) mások jogainak vagy jó hírnevének tiszteletben tartása, illetőleg
- b) az állambiztonság vagy a közrend, a közegészség vagy a közérkölc s védelme érdekében szükségesek”.

Az Egyezmény 10. Cikkének 2. pontja előírja: „E kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a területi integritás, a közbiztonság, a zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, mások jó hírve vagy jogai védelme, a bizalmas információ közlésének megakadályozása, a bíróságok tekintélyének és pártatlanságának fenntartása

céljából.”

Az Alkotmánybíróság több határozatában is elemezte az Egyezmény 10. Cikke tekintetében kialakult joggyakorlat irányadó lényegét [így legutóbb pl. 13/2000. (V. 12.) AB határozat, ABH 2000, 62.; 14/2000. (V. 12.) AB határozat, ABH 2000, 83.; 18/2000. (VI. 6.) AB határozat, ABH 2000, 117.].

Eszerint a Bíróság határozataiban visszatérően emlékeztet arra, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága a demokratikus társadalom egyik lényeges vonása, és nemcsak olyan információkra vagy eszmékre alkalmazandó, amelyek kedvezően fogadtatnak, avagy amelyeket ártatlannak vagy közömbösnek tekintenek, de azokra is, amelyek támadnak, sokkolnak vagy nyugtalanítanak. A véleménynyilvánítás szabadsága alóli kivételeket szűken kell értelmezni és a korlátozásoknak meggyőző módon kell megalapozottnak lenniük.

Ezek az elvek különösen fontosak a sajtó tekintetében. A média feladata valamennyi közérdekű kérdé sről információk és eszmék, gondolatok közlése, ugyanakkor a társadalom tagjainak is joga, hogy hozzájussanak ezekhez. A Bíróság a véleménynyilvánítási szabadság védelmében elismerte azt is, hogy a közlés szabadsága - különösen újságírók esetében, azon lényegi szerep miatt, amelyet a sajtó a demokratikus társadalomban betölt - magában foglalja a bizonyos fokú túlzások, sőt provokatív módszerek alkalmazását is. Az Egyezmény nem tiltja meg a véleménynyilvánítási szabadság előzetes korlátozását, ez azonban a Bíróság részéről a lehető leggondosabb vizsgálatot igényli. Különösen érvényes ez a média területén. A hír múló érték („romlandó áru”), és nyilvánosságra hozatalának - még ha rövid időre is történő - késleltetése, akadályozása, az értéke és az iránta megnyilvánuló érdeklődés teljes elvesztésének kockázatával jár.

A Bíróság esetjoga azt is mutatja, hogy a véleménynyilvánítás szabadságát korlátozó intézkedések meghatározásában a nemzeti hatóságoknak viszonylag széles körű mozgásterük van. Ennek alapja, hogy a nemzeti hatóságok jobban meg tudják ítélni a korlátozások szükségességét. A nemzeti hatóságok mérlegelése ugyanakkor európai ellenőrzés mellett történik. Ez az ellenőrzés kiterjed mind a jogi szabályozásra, mind pedig

annak a konkrét esetben való alkalmazására. Végso fokon a Bíróságnak van hatásköre annak eldöntésére, hogy a korlátozás összeegyeztethető-e a 10. Cikk védelme alatt álló véleménynyilvánítási szabadsággal vagy nem.

A felhívottakból megállapítható, hogy nincs olyan körülmény-vélemény- amelyet a Végrehajtói Kamara „jó híre” tekintetében korlátozni kellett volna. A Vht éppen a riportot követően módosult és a Kamarát nyilvántartásba kellett venni

Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközéhez, ha azt másik alapvető jog vagy szabadság védelme vagy érvényesülése, avagy egyéb alkotmányos érték védelme, illetve valamilyen alkotmányos cél indokolja, továbbá, ha a védelem, illetve a cél más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához az is szükséges, hogy a korlátozás megfeleljen az arányosság követelményének; az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyenek egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok, nyomós közérdek nélkül történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan [lásd legutóbb: 18/2000. (VI. 6.) AB határozat, ABH 2000, 117., 123.].

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint nem szükséges, így alkotmányellenes a véleménynyilvánítási szabadság és a sajtószabadság korlátozása a közlés megakadályozásával mások jó hírneve vagy személyhez fűződő jogainak védelme érdekében. Az Alkotmánybíróság a 20/1997. (III. 19.) AB határozatban általánosságban alkotmányellenesnek minősítette azt, hogy az ügyész mások személyhez fűződő jogainak sérelmére hivatkozva az érintettek akarától függetlenül indítványozza, a bíróság pedig megtiltsa a sajtótermék vagy a sajtóterméknek nem minősülő irat nyilvános közlését, illetve azt, hogy az ügyész a nyilvános közlést a bíróság döntéséig felfüggeszse (ABH 1997, 85.).

Az Alkotmánybíróság a határozatban úgy ítélte meg, hogy az ügyésznek a személyhez fűződő jogokkal kapcsolatos indítványozási jogosultsága és ezekben az ügyekben biztosított felfüggesztési joga, továbbá annak lehetősége, hogy a bíróság az ügyész indítványára megtilthatja annak a sajtóterméknek vagy sajtóterméknek nem minősülő iratnak a nyilvános közlését, amely mások személyhez fűződő jogainak sérelmével jár, szükségtelenül és aránytalan mértékben korlátozza az emberi méltóság összetevőjét képező önrendelkezés szabadságát. Az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy az Stv. 15. § (3) bekezdésében az ügyész és a bíróság számára biztosított jogok a magyar demokratikus társadalomban szükségtelen és aránytalan korlátozását jelenti a sajtószabadságnak is. (ABH 1997, 85., 91-92.). Az Alkotmánybíróság ezt az álláspontot a jelen ügyben is irányadónak tekinti. A 20/1997. (III. 19.) AB határozathoz képest a vizsgált szabályozás annyiban különbözik, hogy meghatározza a nyilatkozatot tevő személyt, továbbá az elítéltek és az elzárást töltők esetében új hatóságként iktatódik az eljárásba a büntetés-végrehajtási parancsnok. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben úgy ítélte meg, hogy sem a büntetés, illetve az eljárási kényszerintézkedés lényege, sem pedig alapja vagy célja nem indokolja, hogy a fogvatartottak tekintetében más megítélés alá essen a közlés megakadályozásának alkotmányossága, mint a szabad élet viszonyai között. Így ugyanazon okokból alkotmányellenes az, hogy mások jó hírneve vagy személyhez fűződő jogainak védelme érdekében a büntetés-végrehajtás parancsnoka, az ügyész és a bíróság - az érintettek

akaratától függetlenül - megakadályozza a közlésre szánt anyag nyilvánosságra kerülését, mint a nem fogvatartottak esetében az ügyész felhatalmazása a nyilvános közlés felfüggesztésére, a közlés megtiltásának indítványozására, illetve a bíróság felhatalmazása a közlés megtiltására.

A fentiek alapján a bírói döntések a fegyelmi eljárás, mint a véleménynyilvánítás szabadsága korlátozása helybenhagyása alkotmányos jogokat sértenek.

XXIV Cikk tisztességes eljárás

Az Abh1. hangsúlyozta, hogy „[a]z Alkotmánybíróság álláspontja szerint a törvényhozó nagy szabadságot élvez az egyes közigazgatási eljárási határidőkre vonatkozó, a döntésekről és más jelentős eljárási cselekményekről való értesítés és azok közlési szabályainak kialakítására. Különösen nagy ez a szabadság a nem az Alaptörvény-ből fakadó jogorvoslati eljárásra vonatkozó szabályok esetén. A jogorvoslati lehetőség igénybe vételének határ-ideje a közlés módjára és a benyújtás feltételeire irányadó rendelkezésekkel együtt nem lehet annyira bizonytalan, hogy az igénybe vételére jogosultakat ténylegesen megfossza attól, hogy éljenek ezzel a jogukkal, ez ugyanis ellentétes az Alaptörvény XXIV. cikke (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes eljárás és ésszerű határidő követelményével” (Indokolás [108])

A döntések jelen ügyben annyiban sértik a fenti alapelvet, hogy a Pest Megyei Ügyvédi Kamara. a jogerős záradékot visszavonó határozata kapcsán nem rendelkezett annak átvételi időpontjára törtévényes igazolásával. Ezen túlmenően a visszavonásra a panaszos ügyvéd részére megküldött jogerősítő záradék időpontjához képest több hónappal később került sor.

Az elévülés figyelmen kívül hagyása:

A MÜK FF/021/2019 sz határozata elévülés miatt megszüntette az eljárást visszahivatkozva az Ab több határozatára:

48 Megjegyzí a másodfokú fegyelmi tanács, hogy az elévülés intézményéhez kapcsolódó rendelkezések akkor sem lennének az eljárás alá vont ügyvéd terhére értelmezhetők, ha a kifizetés és egyben fegyelmi mulasztás napja nem lenne megállapítható. A „nem megállapított/megállapítható” tényhez, körülményhez a fentebb kifejtettek szerint a fegyelmi eljárásban is társuló, az ártatlanság vélelmének elvéből és az eljárás lezárásakor ehhez kapcsolódó in dubio pro reo elvéből következően nem kapcsolódhat felelősségre vonás. Mindemellert az elévülés intézményéhez olyan alkotmányos követelmények tartoznak, amelyeket az Alkotmánybíróság általános érvénnyel és minden eljárásra irányadóan, közvetlenül az Alkotmányból következően levezetett, s amelyeket az Alaptörvény hatálya idején is fenntartott.49. Az állam büntető hatalmának az elévülési szabályok révén történő szigorú kontroll alá helyezése, az elévülési szabályok kiterjesztő értelmezésének tilalma már a 41/1993. (VI. 30.)AB határozat óta megmásiíthatatlan elv az alkotmányos gyakorlatban. Az Alkotmánybíróság legutóbb 13/2017. (VI. 19.) AB határozatban foglalta össze az elévülésre irányadó alapjogilag releváns elveket. A korábbi döntésekre utalva a testület kifejtette, hogy az elévülés még az állam büntető hatalmának is korlátokat szab és csak a legsúlyosabb büntetőjogi következményeket illetően, ám ott is csak kivételesen engedi meg annak a bizonytalan helyzetnek a fenntartását, amely a felelősségre vonás el nem évüléséből fakad. A

„lezáratlan jogviszonyok lezárása, a függő helyzetek felszámolása a jogbiztonságot szolgáló eminens érték, s a büntető hatalom gyakorlását is azért kell korlátok közé szorítani, mert sem a társadalom, sem az elkövető nem tartható ésszerűtlen indok alapján vagy alaptalanul hosszú ideig bizonytalanságban.”(...) bizonyos idő elteltével a büntetés már nem tudja betölteni a célját, nem váltja ki a szankcionálás által elérni kívánt joghatást.” A „jogi béke” túlságosan elhúzódnó visszaállítása generálpreventív célt már nem tölt be és az elkövetővel szembeni speciálpreventív cél, a jó útra terelés célzó hatás is elenyészik. A 16/2014. (V. 22.) AB határozat az EJE vonatkozó gyakorlatát –számos kontextusban –áttekintve azt is kiemelte, hogy a 7. cikkely ellentétes a büntető jogszabályoknak a terhelt hátrányára történő kiterjesztő értelmezése, akár analógia akár más hasonló jogértelmezés útján.

1350. Nyilvánvaló, hogy ha a szakmai fegyelmi vétségnél jóval súlyosabb, általános érvényű, mindenkit terhelő büntetőjogi felelősségre vonás keretében sincs az a cél, ok, védelmi érdek, ami akár csak eltűrhetővé tenné az elévülés korlátlan és korlátozhatatlan prolongálását, a fegyelmi felelősségre vonási szabályoknak sem adható olyan értelem, ami a jogbiztonsághoz, emberi méltósághoz, tisztességes eljáráshoz való jogra irányadó elveket felülírja. Ezért általában sem járható az az út, amely egyébként bizonyítható, vizsgálható tények, körülmények fegyelmi eljárásban való tudatos megkerüléséhez fűz olyan konzekvenciákat, amelyek az eljárás alá vont ügyvédre csak és kizárólag nyilvánvalóan hátrányosak lehetnek. Fegyelmi eljárást is csak addig lehet folytatni, amíg annak megvannak a tisztességes eljáráshoz való jogot garantáló jogi keretei, van speciálpreventív és generálpreventív célja. A fegyelmi jogszabályok tartalmának olyan értelmezése azonban, ami –mint jelen esetben –már a lehetséges büntetőjogi elévülési időn is túl és az irányadó általános polgári jogi elévülési időt is meghaladva fegyelmi következményt fűz egy bizonytalan feltételezéshez nem szolgálja a szakmai szabályok tiszteletét és az etikai, fegyelmi eljárások hitelességét sem, de ellentétes magával az Üttv-vel is. Ennek a 112. § (3) bekezdése ugyanis azt is kimondja, hogy az a fegyelmi vétség, amely bűncselekmény törvényi tényállását valósítja meg, a bűncselekmény büntethetőségének elévülésével egyidejűleg évül el. Ebből indirekt módon következik, hogy az ennél kisebb súlyú, bűncselekményt meg sem valósító vétségek esetén nem lehet tehát odáig elmenni, hogy az „értelmezett” elévülési idő a súlyosabb helyzetre irányadó büntetőjogi elévülési időt is meghaladja. A jogrendszer felelősségi szabályainak megvan a maga rendeltetése; a fegyelmi eljárás célja pedig semmiképpen nem az, hogy az ultima ratiónak, a szankciós zárkőnek számító büntetőjogi szigort felülírja.

A fentiek alapján a jelen ügyben 2011 évben történt nyilatkozatot követően eltelt mintegy 9 éve folyó eljárás nyilvánvalóan sérti a tisztességes eljárás alapelvét

A pártatlanság vélelmének megsértése

A pártatlan eljáráshoz való jog

Az Alaptörvény már idézett XXIV. cikkének (1) bekezdése és az Egyezmény 6. Cikke a tisztességes eljáráshoz való jog egyik összetevőjeként tartalmazza a részrehajlás nélküli, azaz pártatlan eljáráshoz való jogot. Az Alkotmánybíróság még az Alkotmány 57. §-a alapján több határozatában kifejtette ennek lényegét. Az 52/1996. (XI. 14.) AB határozatban úgy foglalt állást, hogy „A pártatlanság, az elfogulatlan és tisztességes eljárás alkotmányos követelmény. Ennek eljárásjogi biztosítékai többek között az ún. eljárási kizárási szabályok (Pp. 13-21. §-ok és Be. 35-43. §). Ezek a szabályok az adott eljárásjogi funkcióval összeférhetetlen esetekre vonatkoznak. Ezekhez a kizárási szabályokhoz társulnak az indítványokban támadott további szabályok. Ez utóbbiak olyan hivatal-és

foglalkozásváltási esetekre vonatkoznak, amelyek eljárásjogi státusváltással, eljárási szerepváltással függenek össze.”⁴⁷Illetve a 67/1995. (XII. 7.) AB határozatban: „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében. Ennek intézményes biztosítékát a bírák kizárására vonatkozó büntetőeljárás szabályok biztosítják (Be. 35., 40., 231. §).”⁴⁸Az Alkotmánybíróság ezeket az Alaptörvény hatálybalépését követően megerősítette. Az Alkotmánybíróság értelmezésén túl a pártatlanság követelményének részeként értelmezhető a közigazgatási hatóságnak az a kötelessége, hogy hasonlóan kezelje a hasonló helyzeteket, vagyis döntései következtetések és ezért kiszámíthatóak legyenek. Ilyen követelmény a megkülönböztetés nélküli ügyintézésre vonatkozó is. Ez az elv eredetileg csak a bírósági eljárásra volt irányadó, ám akkor sem volt úgy értelmezhető, hogy a közigazgatási hatósági eljárásban ne kellene érvényesülnie a tisztességes-és azon belül a pártatlan eljáráshoz való jognak. Az Alaptörvény XXIV. cikke folytán ez már nem lehet kétséges annak ellenére, hogy az Ákr. a pártatlan eljárást sem jogként, sem követelményként nem említi. Az Ákr. tartalmazza azonban azokat a szabályokat, amelyek ténylegesen az eljárás elfogulatlanságát, különösen a tényállás tisztázási szakaszának, különösen pedig a bizonyítás pártatlanságát biztosítják, így a hatóság tagjával, illetve a szakértővel szembeni kizárási szabályokat.

A közigazgatási eljárásban a fenti pártatlansági elvek sérültek, mert a Magyar Ügyvédi Kamara Elnökének utólag és több hónappal a fellebbezési határidő lejártát követően megküldött és fellebbezést hiányoló levele –a Pest Megyei Ügyvédi kamara Elnökének címezve -alapján lett visszavonva a megszüntető határozat

Alaptörvény II. Cikk: Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz

Az Alkotmánybíróság 3206/2014. (VII. 21.) AB határozatában fejtette ki részletesen az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének értelmezésében kialakított gyakorlatát {3206/2014. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [23]; lásd még 42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [28]}. Az Alkotmány-bíróság értelmezésében az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése tartalmazza

a 3073/2015. (IV. 23.) AB Határozat 1645 az általános jogegyenlőségi szabályt, amely a jogrend valamennyi szabálya tekintetében azért biztosítja az egyenlő kezelés követelményét, mert az egyenlőség végső alapja az egyenlő méltóság. Valamely szabályozás abban az esetben nem felel meg az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt mércének, ha végső soron az emberi méltósághoz fűződő jogot sérti. A jogegyenlőség elve ugyanakkor nem bármifajta különbségtételt, hanem az emberi méltóságot sértő megkülönböztetéseket tilalmazza. Alaptörvény-ellenes, vagyis emberi méltóságot sértő megkülönböztetés abban az esetben állapítható meg, ha a különbségtétel önkényes. A hátránnyal járó különbségtétel az általános mérce szerint akkor minősül önkényesnek, ha nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos alapja -Jelen ügyben sérti az emberi méltóságot, az a körülmény, hogy a hátrányokozásnak nincs alkotmányos alapja, mert a különbségtétel önkényes:

„A közigazgatási eljárásban az ügyintézési határidők betartásának garanciális jelentősége van. Az Alaptörvény B.)Cikkében 1. bekezdésében meghatározott jogállam fogalmának egyik feltétlen ismérve a jogbiztonság. A jogbiztonságnak viszont elengedhetetlen követelménye,

„hogy a jogalkalmazói magatartás –adott esetben: az államigazgatás és az önkormányzat döntési feladat-és hatáskörébe tartozó ügy törvényi szabályozás szerinti elintézésének időtartama – előre kiszámítható legyen. Az ügyfél közigazgatási határozathozatalra vonatkozó joga nem tehető függővé attól, hogy a közigazgatási szerv milyen időpontban hajlandó dönteni a hatáskörébe utalt ügyben. A közigazgatásnak ugyanis alkotmányos kötelessége, hogy hatáskörét gyakorolja, azaz illetékességi területén a hatáskörébe utalt ügyben **az erre megszabott idő alatt** érdemi döntést hozzon.”

A Pest Megyei Ügyvédi Kamara Elnökének fellebbezése tértivevényes igazolás hiányában elkésett, ezért sérti a fenti alapelvet.

Alaptörvény XV.Cikk (1.) bek. A törvény előtt mindenki egyenlő

Alaptörvény XXVIII. Cikk (1.) bek mindenkinek joga van... valamely perben jogait és kötelezettségeit...a bíróság tisztességes eljárásban bírálja el.

Az Alaptörvény negyedik módosítása 2013. április 1. napjával hatályon kívül helyezte az Alaptörvény 2012. január 1-jei hatálybalépése előtt meghozott alkotmánybírósági határozatokat. Ezért az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kellett, hogy felhasználhatja-e a fenti időpontot megelőzően hozott határozatainak a tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggő megállapításait.

Az Alkotmánybíróság a 13/2013. (VI. 17.) AB határozatában megállapította, hogy a hatályon kívül helyezett alkotmánybírósági határozatokban kidolgozott érvek, jogelvek és alkotmányossági összefüggések felhasználhatóak az újabb ügyekben vizsgálandó alkotmányjogi kérdések elbírálásakor is, „ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya és szükségesnek mutatkozik azoknak a meghozandó döntés indoklásába történő illesztése.” {13/2013. (VI. 17.) AB határozat, Indokolás [32]}

Fellebbezési határidő elmulasztása:

AB: a fellebbezési határidő elmulasztását kétséget kizáró módon kell megállapítani

Az Alkotmánybíróság megsemmisítette a Kúria végzését és alkotmányos követelményben rögzítette: a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 234. § (1) bekezdésének és 237. §-ának alkalmazása során – amennyiben a határozat közlésének időpontja a bíróság érdekkörében felmerülő okból vitatott – a fellebbezés elkésettség miatt akkor utasítható el, ha kétséget kizáró módon megállapítható a határidő elmulasztása. A döntéshez Czine Ágnes különvéleményt csatolt.

1. Az alapügy

Az indítványozó sajtó-helyreigazítási pert indított az alperessel szemben, amely per 70.P.25.624/2014. számon volt folyamatban a Fővárosi Törvényszék előtt. Az ítéletet azonban tévesen 70.P.25.623/2014/7. szám alatt kézbesítették a jogi képviselő számára. A 70.P.25.623/2014. számon ugyanazon jogi képviselővel eljáró másik felperes által ugyanazon

alperes ellen ugyanazon sajtóközleménnyel összefüggésben indított másik sajtó-helyreigazítási per volt folyamatban.

Az indítványozó ügyében született ítélet téves számozása folytán a Fővárosi Törvényszék a két ítéletet azonos sorszám alatt postázta ugyanannak a jogi képviselőnek, a kézbesítésre azonban eltérő időpontokban került sor. Az indítványozó fellebbezéssel élt az ítélet ellen, egyben kijavítás iránti kérelmet terjesztett elő az ügyszám elírása miatt. Az elsőfokú bíróság a hibát kijavította, a fellebbezést pedig az ügy irataival együtt felterjesztette a másodfokú bírósághoz. A Fővárosi Ítéltábla azonban az indítványozó fellebbezését, mint elkésettet elutasította. Megállapította, hogy mivel az elsőfokú ítéletet 2015. április 20-án kézbesítették az indítványozó jogi képviselőjének, ezért a fellebbezési határidő május 5-én lejárt, a május 8-án előterjesztett fellebbezés így késve érkezett. A végzés ellen az indítványozó fellebbezéssel élt, amelyben előadta, hogy ügyében az elsőfokú ítéletet 2015. április 23-án kézbesítették. Ennek alátámasztásaként csatolta az elsőfokú ítéletet tartalmazó boríték másolatát, illetve a Magyar Posta Zrt. által kiállított hivatalos postai igazolást. Az ítéltáblai végzést azonban a Kúria az alkotmányjogi panasszal támadott végzésével helybenhagyta. A Kúria szerint az indítványozó által felhozott bizonyítékok nem cáfolták meg az ítéltáblai végzésben megfogalmazott indokokat.

2. Az AB-döntés indokai

Az AB szerint az ügy azt az alkotmányjogi kérdést vetette fel, hogy ha a fellebbezési határidő számítása szempontjából jelentős kézbesítési időpont a bíróság hibájából nem állapítható meg, és a bíróság ennek ellenére hivatalból elutasítja a fellebbezést, akkor sérül-e a jogorvoslathoz való alapjog.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. Az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására.

A jelen ügyben az indítványozó az elsőfokú ítélettel, vagyis az ügyben született érdemi határozattal szemben nyújtott be fellebbezést, amelyet a bíróság hivatalból elutasított. A bírósági ítéletekkel szemben igénybe vehető rendes perorvoslat a fellebbezés, amelyet a jogalkotó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében meghatározott jogorvoslathoz való jog biztosítása érdekében szabályozott a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényben (Pp.).

A jogorvoslathoz való alapjog érvényesülése nem azt kívánja meg, hogy az indítványozó fellebbezésében foglalt kérelemnek a másodfokú eljárás eredményeként feltétlenül helyt kell adni. E tekintetben lényegtelen, hogy a másik, hasonló tárgyú ügyben a másodfokú bíróság milyen ítéletet hozott. Az alapul szolgáló ügyben felmerült helyzet kapcsán a jogorvoslathoz való alapjogból fakadó azon követelmény kerül középpontba, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák, és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják.

A Pp. szerint a fellebbezés határideje a határozat közlésétől számított tizenöt nap. Ha a fellebbezés elkésett, az első fokú bíróság azt hivatalból elutasítja. Ezeknek az egyértelmű

jogszabályi rendelkezéseknek az alkalmazása viszonylag ritkán vet fel nehézségeket, ám előfordulhat akkor, ha a kézbesítés időpontja nem állapítható meg

Az Alkotmánybíróság értelmezésében jogorvoslati jogukat a jogosultak csak a törvényben meghatározott feltételek mellett gyakorolhatják. Ezen feltételek egyike a fellebbezési határidő, amelynek előírása és megtartása nélkülözhetetlen a perek ésszerű időn belül való elintézése szempontjából, de jelentősége van a jogbiztonság, az abból fakadó jogerő biztosítása, illetve a végrehajthatóság kapcsán is.

A fellebbezési határidő ugyanakkor biztosítékot is jelent a fél számára. Egyrészt a rendelkezésére álló idő alatt megfontolhatja, él-e jogorvoslati jogával, s ha úgy dönt, igen, akkor a jogszabályi előírásoknak megfelelő fellebbezését elkészítheti. A határidő és az egyéb törvényi feltételek megtartása másrészt garancia arra, hogy a fél fellebbezési kérelme érdemben elbírálást nyer. Ha a bíróság a törvényi feltételeknek megfelelő fellebbezést mégsem bírálja el érdemben, ezzel a fellebbező felet valójában az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való alapjogától fosztja meg.

Mindezek fényében lényeges, hogy az elsőfokú ítéletet mikor kézbesítették a fellebbező félnek. A kézbesítés tényének és időpontjának igazolására (bizonyítására) szolgál a tértivevény (vétív), amely a postai kézbesítést követően bekerül a bírósági iratokba. Ez alapján ellenőrzik a bíróságok a fellebbezési határidő megtartását. A tértivevény akkor alkalmas a fellebbezési idő megtartásának igazolására, ha abból beazonosítható, hogy kinek, milyen iratot és mikor kézbesítettek.

A jelen ügyben azonban a bíróság tévedése miatt két különböző ügyben ugyanolyan ügyszámot kapott az írásba foglalt elsőfokú ítélet, emiatt a tértivevényeken is ezt az egyetlen ügyszámot tüntették fel a két ügyben. A tértivevények B) része alapján ezért nem volt megállapítható, melyik tértivevénnyel kézbesítették az egyik, és melyikkel a másik ügyben született ítéletet. Márpedig a visszaérkező tértivevényeket alapvetően a feltüntetett ügyszám alapján csatolják az iratokhoz. A Kúria a támadott végzésében ennek ellenére tényként kezelte, hogy a kézbesítés az ügyben hozott és írásba foglalt ítélethez csatolt tértivevénnyel történt az indítványozó jogi képviselője számára.

Az Alkotmánybíróság hangsúlyozta: nem feladata annak kiderítése, valójában melyik ítéletet melyik tértivevénnyel és melyik napon kézbesítették az indítványozó jogi képviselőjének, és mikor indult a fellebbezési határidő a két ügyben. Az Alkotmánybíróságra tartozó kérdés azonban annak megítélése, hogy ha valamely hiba folytán, különösen, ha ez a hiba visszavezethető a bíróság tévedésére, nem állapítható meg egyértelműen a jogorvoslati határidő kezdete, és ezáltal a vége sem, akkor ennek hátrányos következményei a félre háríthatóak-e, vagyis megfosztható-e a törvényben meghatározott feltételekkel gyakorolható jogorvoslati jogától.

Az AB szerint a jelen ügyben a bíróság nem járt el kellő körültekintéssel akkor, amikor arról döntött, a fellebbező fél határidőn belül nyújtotta-e be fellebbezését. Nem vizsgálta meg, de nem is vette számításba az indítványozó azon érvelését, hogy egy másik ügyben ugyanakkor a jogi képviselőnek ugyanolyan szám alatt kézbesítettek egy másik ítéletet. Úgy hárította az eljáró bíróság az elkésztettség jogkövetkezményeit az indítványozóra, hogy az ügyszámnak az ítéleten és a tértivevényen való előírásából fakadó beazonosítási nehézséget nem vette figyelembe, az ezzel kapcsolatos indítványozói érveléssel nem foglalkozott. Mindezzel pedig

megsértette az indítványozó jogorvoslathoz való alapjogát. Mindezekre tekintettel az AB a Kúria végzését megsemmisítette.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 46. § (3) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában határozattal megállapíthatja azokat az Alaptörvény szabályozásából eredő és az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeket, amelyeknek a vizsgált, illetve a bírósági eljárásban alkalmazandó jogszabály alkalmazásának meg kell felelnie. A Pp. 234. § (1) bekezdése szerint „[a] fellebbezés határideje a határozat közlésétől (219. §) számított tizenöt nap, váltóperekben három nap”. A 237. § szerint, ha a fellebbezés elkésztett, az első fokú bíróság a fellebbezést hivatalból elutasítja. Ezeknek az egyértelmű jogszabályi rendelkezéseknek az alkalmazása viszonylag ritkán vet fel nehézségeket. Előfordulhat azonban akkor, ha – miként erre a jelen ügy is példát szolgáltat – a kézbesítés időpontja nem állapítható meg. Erre figyelemmel az Alkotmánybíróság szükségesnek látta, hogy alkotmányos követelményként rögzítse: ha a határozat közlésének időpontja a bíróság hibájából nem állapítható meg, akkor az elkészttség jogkövetkezményeit nem lehet a félre hátrányosan alkalmazni.

Jelen ügyben az a körülmény, hogy a Pest Megyei Ügyvédi Kamara nem tudta az eljárás jogerős megszüntetését-az irat átvételét tértivevénnyel igazolni és az a körülmény, hogy a felperesnek kézbesített irat időpontjához képest több hónappal később nyújtott be fellebbezését, megsérült az Alaptörvény fentiekben felhívott Cikke, mert nem tartotta be és nem igazolta hitelt érdemlő módon annak átvételét.

1b.)

f.) Határozott döntési kérelem:

Indítványozom a Kúria Kfv.VI.37.278/2019/6, a Fővárosi Törvényszék 16.K.700.874/2018/7. sz. továbbá a Pest Megyei Ügyvédi Kamara Fegyelmi Tanácsa F.64/2015 határozatai Alaptörvény ellenessége megállapítását és megsemmisítését.

Bp. 2020.06.17.

melléklet: MÜK Elnöke levél

PMÜK Elnöke válaszevél

Tisztelettel

